

(Αθήνα, 31.3.1997)

Σεβασμιώτατοι,
 Εξοχώτατοι,
 Κυρίες και Κύριοι,
 Δωδ/νήσιες και Δωδ/νήσιοι,
 Αγαπητοί μου φίλοι *κ. Γ. Στ.*

 Όρθιοι, παρακαλώ, για τον Ύμνο:

"Δώδεκ' Αγίδες θριάμβου έχουν στηθεί
 στα δώδεκα λιμάνια
 κι έχουνε χρυσοσφυρηλατηθεί
 με μόχθους και κρυφή περσάνια
 για να διαβεί η ποθητή μας Λευτεριά
 κυανόλευκα ντιμένη
 για ν' αγκαλιάσει και τα δώδεκα νησιά
 δαφνοστεφανωμένα..."

"Ελλάδα και Λευτεριά γεννήθηκαν μαζί!"
 Και γεννήθηκαν σ' αυτό το ευλογημένο πέλαγος, που λέγεται
 Αιγαίο!

Και τώρα, παρακαλώ, καθίστε!

 Κυρίες και Κύριοι,

Σαν σήμερα, πριν πενήντα ακριβώς χρόνια, έλαβε χώρα στο Αιγαίο ένα ιστορικό για τον Ελληνισμό γεγονός. Την ημέραν εκείνη, στο Μανδράκι της Ρόδου, υψώθηκε στον ιστό του Διοικητηρίου η ελληνική σημαία. Και η ελληνική δωδεκάνησος από τότε είναι ελεύθερη.

Θα σας διαβάσω ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το βιβλίο "ΘΑΟΙΠΟΡΙΑ" του κ. Μιχ. Στασινόπουλου, του τότε Πολιτικού Συμβούλου του Στρατιωτικού Διοικητή και αργότερα Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, που αναφέρεται στο πως υποδέχθηκαν οι συμπατριώτες μας τον ερχομόν της Λευτεριάς:

"Ήταν περίπου μεσημέρι. Όλος ο πληθυσμός της Ρόδου, χωρικοί με τις στολές, χωρικές με τα κλαδάτα μαντήλια, όλοι σε στάση προσοχής, οι περισσότεροι δακρυσομένοι, καθώς από το πανύψηλο Κοντάρι του "Βυμού της Πατρίδας" (Ara Patriae, έτσι ονόμαζαν οι Ιταλοί, με χαραγμένα στο βάθρο του κονταριού γράμματα, την ιερή βάση της σημαίας), κατέβαινε αργά-αργά η τρίχρωμη σημαία της αγγλικής κατοχής. Ύστερα, με τους ήχους του εθνικού μας ύμνου, άρχισε να ανεβαίνει στο ίδιο κοντάρι η γαλανόλευκη.

Τότε, διαμιάς, σαν από ένα αόρατο σύνθημα, που φαίνεται ότι ξεπήδησε μέσα από όλες τις καρδιές, όλος εκείνος ο πληθυσμός εχονάτισε μ' ευλάβεια, σαν ένας άνθρωπος και ατένιζε, έτσι γονατιστός, με δακρυσομένα μάτια, τη σημαία μας, που υψωνόταν σιγά-σιγά, προς το γαλανό ουρανό, για πρώτη φορά -τί όραμα!/- ύστερα από σκλαβιά εξακοσίων χρόνων.

Δεν είχαν περάσει ελάχιστα λεπτά από τη λήξη της τελετής και το πλήθος εκινήθη, για να διαλυθεί. Αντί όμως να διαλυθεί στους γύρω δρόμους, είδα με περιέργεια να συμπυκνώνεται το πλήθος προς μια κατεύθυνση - και σε λίγο είχε σχηματιστεί μια ογκώδης πομπή, που όδευε προς μία άγνωστη για μένα κατεύθυνση. Ρώτησα τότε περιέργως, "πού πηγαίνουν", κι επληροφορήθηκα κατάπληκτος ότι η πομπή εκείνου του σοβαρού και σιωπηλού πλήθους εβάζιζε προς το νεκροταφείο.

Έμαθα, τί έγινε. Το πλήθος έφτασε κάποτε στην είσοδο του νεκροταφείου, στάθηκε εκεί και έκαμε τί; Ακούστε! Ανάγγειλε στους νεκρούς Δωδεκανήσιους το μεγάλο, το ασύλληπτο αγγελμα ότι η ελευθερία, που αιώνες είχαν ποθήσει, που γι' αυτήν αιώνες θυσιάστηκαν-έφτασε τέλος σήμερα και ότι η Ρόδος ήταν πια ελεύθερη!

Σκηνή περισσότερο συγκινητική δεν έχω γνωρίσει ως άνθρωπος -και δε θα λησμονήσω ποτέ. Αλλά και δεν έχω δικαίωμα, δεν έχουμε δικαίωμα όλοι μας να τη λησμονήσουμε. Γιατί ίσως δε θα βρούμε στα έθιμα και στις παραδόσεις του έθνους μας εκδήλωση, που να συμβολίζει με ζωηρότερο και παραστατικότερο τρόπο, την ψυχική ενότητα της φυλής, την αξιάρρηκτη ενότητα των ελληνικών γενεών, και τις θυσίες τους για την ελευθερία, δια μέσου των αιώνων".

Υπήρξεν πράγματι ιστορική ή στιγμή εκείνη, όταν για πρώτη φορά η ελληνική σημαία ανυψώθηκε στον ιστό του Διοικητηρίου της Ρόδου!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Η Δωδεκάνησος υπήρξεν ελληνική από τους προϊστορικούς χρόνους και ένα από τα σημαντικότερα κέντρα ανάπτυξης του ελληνικού

6 Nov 1944

πολιτισμού, που αποτέλεσε τη βάση του σημερινού παγκόσμιου. Υπήρξεν επίσης ένα από τα κέντρα, που πήραν μέρος σ' όλους τους απελευθερωτικούς αγώνες του Έθνους μέχρι τις μέρες μας.

Γι' αυτό, η Δωδεκάνησος αποτελεί, από ιστορική άποψη, ένα από τα πολυτιμότερα τμήματα του Ελληνισμού.

Η Δωδεκάνησος της Προέφρα

Από πολιτιστική άποψη, η Δωδεκάνησος, που αναφέρεται επανειλημμένα στον Όμηρο, έχει προσφέρει στην ανθρωπότητα τον Ιπποκράτη, τον πατέρα της Ιατρικής, που διατύπωσεν, επίσης, τους κανόνες της ιατρικής δεοντολογίας, δηλαδή αυτούς που διέπουν τις σχέσεις των γιατρών μεταξύ τους, ως και τις σχέσεις τους με τους ασθενείς, που περιβάλλουν. Από τον Ιπποκράτη προέρχεται το περίφημο αξίωμα "νους υγιής, εν σώματι υγιεί". Και αν το αναλύσεται, αντιλαμβάνεται ότι θετεί τη βάση της υποχρέωσης της Πολιτείας να φροντίζει για την υγεία όλων των πολιτών. Και αυτό σε οποιοδήποτε τόπο και χρόνο. Έτσι, δημοιουργείται η ιδεολογία του κρατικού ανθρωπισμού, για την οποία "φρασεύομε" χρόνια τώρα, σχεδόν μόνο για επίδειξη.

ή να φρασεύομε

Η Δωδεκάνησος πρόσφερε, επίσης, τον Κλεόβουλο τον Λίνδιο, που είπε το σοφό "Μέτρον Άριστον". Αν η διεθνής κοινωνία κατόρθωνε να εφαρμόσει το αξίωμα αυτό, δε θα είχαμε τους πολέμους μεταξύ κρατών, αλλά ούτε και τις κρατικές αδικίες σε βάρος των πολιτών. Η ανθρώπινη κοινωνία θα ήταν διαφορετική. Γι' αυτό, η ρήση του Κλεόβουλου πρέπει να γίνει κανόνας της παγκόσμιας κοινωνίας.

Πρόσφερε, επίσης, τον Χάρη, το δημιουργόν του "Χολλοσσού" της Ρόδου ως ένα από τα επτά θαύματα της αρχαιότητας και τον περίφημο "Ροδίον Νόμον Ναυτικών", που υπήρξεν η βάση του διεθνούς δικαίου.

Στη Ρόδο, τέλος, αναπτύχθηκαν πολλές επιστήμες, όπως η αστρονομία, ως και τα πρώτα Πανεπιστήμια, όπου μόλιψαν πολλοί Ρωμαίοι αυτοκράτορες (Ιούλιος Καίσαρας κ.ά.) και διανοούμενοι (Κικέρωνας κ.ά.) και έτσι έγινε ένα από τα σημαντικότερα κέντρα μεταλαμπάδευσής του ελληνικού πολιτισμού στην Ρώμη / Οικουμένη.

Στην Πάτμο γράφτηκε η Αποκάλυψη του Ιωάννη, η οποία εκτός του γεγονότος ότι είναι ένα από τα ιερά βιβλία του Χριστιανισμού, αποτελεί και την πηγή μιας από τις σπουδαιότερες σύγχρονες επιστήμες, της Περιβαντολογίας.

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Η Δωδεκάνησος διατήρησε την ελληνικότητά της κατά τη διάρκεια της κατάληψής της από τους Ρωμαίους, τους Ιωαννίτες Ιππότες και τους Τούρκους. Ακόμα και μετά το 1912, όταν τα ηλδία του ιταλικού ιμπεριαλισμού πρόλαβαν να καράβια του Κουντουριώτη και την κατέλαβαν. Από τότε μέχρι το 1923 η κυριαρχία των νησιών μας ανήκε στην Τουρκία, αλλά η διοίκησή τους στην Ιταλία, η οποία παρά τις αρχικές της υποσχέσεις δεν έδειξε καμιά διάθεση να τα παραχωρήσει στην Ελλάδα.

Στα 1923, με τη Συνθήκη της Λωζάννης, η κυριαρχία των Τούρκων επί της Δωδεκανήσου παραχωρήθηκε στην Ιταλία και οι Τούρκοι την έχασαν για πάντα. Οι Ιταλοί έμειναν στα νησιά μας μέχρι το 1943. Και πρέπει να επισημάνουμε, χωρίς ίχνος υπερβολής, ότι μόνον οι μάρτυρες των πρώτων χριστιανικών χρόνων υπέστησαν μεγαλύτερα μαρτύρια από τους Δωδεκανήσιους επί φασιστικής κατοχής. Ο φασισμός τους μεταχειρίστηκε ακόμη και ως πειραματόζωα, για τα βασανιστήρια στα οποία υπέβαλλε τους διαφωνούντες πολίτες/Ιταλούς και μη. Στο τέλος της Ιταλικής κατοχής απαγορεύτηκε η διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στα σχολεία και η εκκλησία υποβλήθηκε στις γνωστές Ιταλοκατορίες / να διακόψει τις σχέσεις με το Οικουμενικό Πατριαρχείο και να γίνει αυτοκέφαλος. ...

Τα δυο τελευταία χρόνια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (1943-5), τη Δωδεκάνησο κατέλαβαν οι Γερμανοί, που μας μεταχειρίστηκαν με τη γνωστή "συμπαθεία", αλλά όχι με τη μαγιά των Ιταλών.

Αλλά και μετά τη Συμμαχική νίκη (9.5.1945) η Δωδεκάνησος υποβλήθηκε στη διοίκηση των Βρετανών, οι οποίοι την εγκατέλειψαν στις 31.4.1947, αρκετούς μήνες μετά την υπογραφή της Συνθήκης Ειρήνης (10.2.1946), για να αποφύγουν τα σχετικά έξοδα. Η Μεγ. Βρετανία ήθελε να την κρατά, για να τη χρησιμοποιεί ως όπλο προσέλευσης της Τουρκίας στη Δυτική Συμμαχία.

Εκφεθείτε! Παρά τα δεινά, που υπέφεραν οι Δωδεκανήσιοι, οι φίλοι μας οι Βρετανοί, ήθελαν να μας μεταβάλουν και πάλι σε δούλους των Τούρκων. Και ο κίνδυνος μιας νέας τουρκικής σκληρικής ήταν ένας πρόσθετος λόγος, για τον οποίον οι Δωδεκανήσιοι υποδέχτηκαν την ύψωση της ελληνικής σημαίας ως "θεία χάρη".

Μετ' αὐτό, η 31η Μαρτίου 1947 θα παραμείνει σύμβολο της εκδήλωσης της ελευθερίας, όχι μόνο για τη γενιά μας, η αυτές που έρχονται, αλλά και όλων των άλλων, που αγωνίστηκαν για την απόκτησή της.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΟΙ ΚΑΙ Ο Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Παρά την Ιταλική κατοχήν, όταν ο Μουσολίνι κήρυξε τον πόλεμο στην Ελλάδα, οι Δωδεκανήσιοι, που ζούσαν στην ελεύθερη πατρίδα, ζήτησαν να επιστρατευτούν στις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις. Εκείνες τις μέρες -και το θυμάμαι πολύ έντονα- μαζί με το Γιάννη Καζούλη κλάσαμε επανειλημμένα από συγκίνηση, γιατί βλέπαμε ανθρώπους ηλικιωμένους να έρχονται απ' όλα τα μέρη του κόσμου, ακόμα και από την Αιθιοπία, για να καταταγούν στον ελληνικό στρατό. Βλέπαμε, ακόμα, παιδιά που για τον ίδιο σκοπό παρουσίασαν ακόμα και πλαστά πιστοποιητικά, τα οποία να εμφάνιζαν ότι είχαν τη στρατευσίμην ηλικία.

Ήταν τέτοια η θέση των Δωδεκανησίων στον ελληνισμό και τόση η απαίθειά τους κατά του φασισμού και των μεθόδων του, που μας έκανε ιδιαίτερα υπερήφανους για την αγνότητα του-εγώματός και τον ηρωισμό των συμπατριωτών μας.

με το Διεθνές Δίκαιο και τις Διεθνείς Συνθήκες. Σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις τις υποστηρίζουν.

ΤΟ "ΣΥΜΠΛΗΓΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ" ΣΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Αλλά, στο σημείο αυτό πρέπει να κάνουμε μια μικρή παρένθεση.

Λόγω της δουλειάς των πολλών αιώνων, που έχουμε υιοθετεί, ως και του γεγονότος ότι για την Απελευθέρωσή μας είχαμε βοηθηθεί αποφασιστικά από τους "Μεγάλους Προστάτες" μας, τις τότε Μεγάλες Δυνάμεις (Ρωσία, Αγγλία, Γαλλία), έχουμε αναπτύξει ένα πλέγμα εξάρτησης απ'αυτούς και έχουμε χάσει την ικανότητα να συζητάμε ως πραγματικά ανεξάρτητο κράτος. Δίνουμε, μάλιστα, πολλές φορές την εντύπωση, ότι κάθε ξενόγλωσσος λαός αποτελεί για μας μια "Μεγάλη Δύναμη". Και ακόμα χειρότερα, πιστεύουμε ότι χωρίς την εύνοιά του δεν μπορούμε να επιτύχουμε τίποτα.

'Ετσι, επί Τουρκοκρατίας λέγαμε στα "αφεντικά" μας "έβελ αφέντ' μ'". Σήμερα, από την ίδρυση του νεότερου ελληνικού κράτους, λέμε στους φίλους και συμμάχους μας κάτι το .... "προοδευτικότερο". Λέμε "Ουί μεσιέ" ή "Γιεσ σερ".

Αν, αγαπητοί μου φίλοι, δεν εγκαταλείψουμε αυτό το πλέγμα κατωτερότητας στις διεθνείς μας σχέσεις, και θα χαθεί, όχι μόνο η Δωδεκάνησος, αλλά, όπως δείχνουν τα τελευταία γεγονότα και η Μακεδονία και Θράκη.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΗΣ Κας ΤΣΙΛΕΡ

Το 1995, η τότε Πρωθυπουργός της Τουρκίας Κα Τ. Τσιλέρ, επειδή αντιμετώπιζε σοβαρά εσωτερικά προβλήματα, εξαιτίας των οποίων κινδύνευε να χάσει την εξουσία, προσέφυγε στην προσφιλή τουρκική τακτική της δημιουργίας διεθνών προβλημάτων, ώστε να παραπλανηθεί ο τουρκικός λαός και αυτή να παραμείνει στην κυβέρνηση. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι η Δωδεκάνησος θα ήταν δυνατό να τη δισευκοδύνει στην επιδίωξή της αυτή και γι' αυτό διατύπωσε τον ισχυρισμό ότι τα σύνορα ανάμεσα στην Ελλάδα και τη χώρα της δεν έχουν επίσημα οριοθετηθεί στην περιοχή, που βρίσκεται κοντά στην Κάλυμνο και την Κω.

'Εστειλε, λοιπόν, τα Χριστούγεννα του 1995, - και δεν πρόκειται περί απλής υπογίας- ένα τουρκικό εμπορικό πλοίο να προσαράξει στις βραχονησίδες 'Ιμια, κοντά στην Κάλυμνο. Και όταν ελληνικά πλοία έσπευσαν στην περιοχή, για να βοηθήσουν στη ρυμούλκισή του, τόσο ο καπετάνιος, όσο και η καπετάνισσα -η Κα Τσιλέρ- τους είπαν να απομακρυνθούν, γιατί το πλοίο τους βρίσκεται σε "τουρκικά χωρικά ύδατα".

Η Ελλάδα εκείνη την εποχή αντιμετώπιζε σημαντικά προβλήματα, λόγω της κακής υγείας του αξιωματικού Ανδρέα Παπαδρέου και της παραίτησής του από την Προβουργγία. Η νέα ελληνική κυβέρνηση, για τους λόγους αυτούς, προσπάθησε με ήπιο τρόπο να αντιμετωπίσει τις παράνομες και παράλογες τουρκικές αξιώσεις, χωρίς όμως να επιτύχει την αναίρεσή τους.

Τα σύνορα όμως, μεταξύ Δωδεκανήσου και της απέναντι Μικράς Ασίας έχουν καθοριστεί επίσημα και οριστικά με την Ιταλοτουρκική Σύμβαση (4 Ιανουαρίου 1934) και το Πρωτόκολλο (28 Δεκεμβρίου 1932) και έχουν αναγνωριστεί από όλες τις Δυνάμεις, οι οποίες, μάλιστα, έχουν εκδόσει και τους σχετικούς χάρτες ναυσιπλοΐας. Με τα σύνορα αυτά, άλλωστε, παραιτήθηκε, με τη Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων (10 Φεβρουαρίου 1947), η κυριαρχία της Δωδεκανήσου από την Ιταλία στην Ελλάδα. Η Τουρκία δεν προέβη από τότε και μέχρι το κατόρθωμα της Κας Τσιλέρ, το 1995, σε οποιαδήποτε αμφισβήτηση ή διαμαρτυρία.

Σήμερα, η "φιλή και σύμμαχος" χώρα προβάλλει τον ισχυρισμό ότι, επειδή το Πρωτόκολλο του 1932 δεν κοινοποιήθηκε στη Γραμματεία της τότε Κοινωνίας των Εθνών, είναι άκυρο. Το επιχείρημα αυτό, όμως, με βάση τις στοιχειώδεις αρχές του Διεθνούς Δικαίου, είναι εντελώς εσφαλμένο, όπως διακήρυξε, και ο τότε Υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας Ρουσάφ Αράς.

Υπάρχει, όμως και ένα ακόμα καταλυτικό για τους ισχυρισμούς της κας Τσιλέρ, γεγονός, το οποίο αποκαλύφθηκε από τον αγαπητό κ. Δ. Κωνσταντόπουλο, Καθηγητή του Διεθνούς Δικαίου του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Πρόκειται για την προσφυγή, που είχαν κάνει η Ιταλία και η Τουρκία στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, το 1929, για να αποφανθεί αυτό σχετικά με την οριοθέτηση των συνόρων της Ιταλικής τότε Δωδεκανήσου και της Τουρκίας, όσον αφορά την περιοχή του Καστελλόριζου. Το 1933, όμως, αφού οι δύο χώρες υπέγραψαν τη Συμφωνία και κατόπιν το Πρωτόκολλο του 1932, παραιτήθηκαν και πάλι στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης και απέσυραν την προσφυγή τους, γιατί το θέμα είχε λυθεί.

Πρέπει να προσθέσουμε, ότι τα σύνορα Ελλάδας (Δωδεκανήσου) και Τουρκίας έχουν αναγνωριστεί επίσημα και με τις Συμφωνίες του ICAO για την εναέρια κυκλοφορία. Η περιοχή των Ιμίων, τέλος, έχει από το 1984 ενταχθεί σε πρόγραμμα της Ε.Ε. για τους βιότοπους, το οποίο εκτελεί η Ελλάδα.

ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΜΑΣ ΑΠΟ... "ΑΜΗΝΣΙΑ"!

Συνέβη, όμως, κάτι το απίθανο: Οι εταίροι μας της Ε.Ε., μεροστά στη σοβαρή τουρκική παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου κήδεσαν "ίσως αποστάσεις" ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Με τον τρόπον αυτόν, όμως, γελοιοποίησαν τις Διεθνείς Συνθήκες.

και γενικά την εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου, του οποίου εμφανίζονται ως πρωτοστάτες.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι οι τουρκικές ενέργειες, που ήδη αναφέραμε, δεν αποτελούν απλά αμφισβήτηση των συνόρων, αλλά εισβολή στο ελληνικό έδαφος, άσχετα αν αυτή κράτησε λίγες μόλις ώρες. Δεν είναι επιτρεπτό να ξεχνάμε την κατάληψη των βραχονησίδων Ίμια από Τούρκους κομμάντος και δημοσιογράφους, που συνοδεύτηκε από την υιοστολή της ελληνικής σημαίας και την ύψωση της τουρκικής. Οι ενέργειες αυτές αποτελούν, αναμφισβήτητα ωμή παραβίαση της Τελικής Πράξης του Ελσίνκι, την οποίαν έχει υπογράψει και ο σημερινός Πρόεδρος της Τουρκίας κ. Σ. Ντεμιρέλ και του άρθρου 2 του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.

Αλλά, το κακό δεν εξαντλείται εδώ.

Η Ιταλία, η οποία κατείχε τη Δωδεκάνησο μέχρι το 1943 και είχε υπογράψει τις Συνθήκες α) της Λωζάννης του 1923, με την οποίαν της παραχωρήθηκε η κυριαρχία των νησιών από την Τουρκία, β) του 1932 με την Τουρκία, που καθόριζαν, όπως ήδη αναφέραμε, τα σύνορα της ιταλικής τότε Δωδεκανήσου και της Μικράς Ασίας και γ) της Συνθήκης Ειρήνης του 1947, με την οποίαν της παραχώρησε στην Ελλάδα, έφθασε στο σημείο να προσποιείται ότι δε γνωρίζει σήμερα, ποιά ακριβώς ήταν τα σύνορα αυτά. Αποτελεί, λοιπόν, το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα κυβέρνησης, που προσεβλήθη από "αμνησία"!

Το ίδιο, βεβαίως, ισχύει και για τις κυβερνήσεις της Γερμανίας και της Μεγ. Βρετανίας, οι οποίες έχουν διοικήσει, επίσης, τη Δωδεκάνησο πριν και μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, για δυο χρόνια η καθεμιά τους, ως και για όλες τις άλλες χώρες, των οποίων οι κυβερνήσεις έχουν υπογράψει τη Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων (1947).

Ακόμα χειρότερη υπήρξε η στάση της κυβέρνησης των Η.Π.Α., η οποία κάλεσε τις δυο χώρες να λύσουν τις διαφορές τους με διαπραγματεύσεις, προσφέροντας, μάλιστα, τις καλές της υπηρεσίες ως διαμεσολαβητή. Ήπαιξε, δηλαδή, το ρόλο του "χωροφύλακα", που ζητά από τον "κλέφτη" και το "νοικοκύρη" να διαπραγματευτούν και να βρουν λύση στις διαφορές τους, κάτω από τη δική του επίβλεψη!...

Η ελληνική κυβέρνηση, επομένως, έπρεπε κανονικά να ζητήσει άμεσα την παραπομπή της Τουρκίας στο Συμβούλιο Ασφαλείας ως παραβάτη του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών. Αυτό, άλλωστε, έκανε την ίδια περίοδο και η κυβέρνηση των Η.Π.Α. ανατίνας της Κούβας, γιατί η τελευταία κατέρριψε δυο ελαφρά αμερικανικά αεροπλάνα, που μετάφωραν Κουβανούς εξόριστους και πετούσαν κοντά στον κουβανικό εναέριο χώρο. Και το Συμβούλιο Ασφαλείας δίκαιωσε τις Η.Π.Α. και πήρε μέτρα κατά της Κούβας.

Η παραπάνω στάση των εταίρων και συμμάχων μας συνιστά, επίσης, καθαρή παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών και θα έπρεπε, επομένως, να έχει τις επιβαλλόμενες σε βάρος τους συνέπειες.

Η ελληνική κυβέρνηση, όμως, δεν προχώρησε προς την κατεύθυνση αυτή, όχι μόνον όσον αφορά την Τουρκία, αλλά και τους εταίρους και συμμάχους μας. Δέχθηκε απλά μια συμβιβαστική λύση, η οποία απέτρεψε τη σύγκρουση με την Τουρκία, αλλά δημιούργησε ένα τεράστιο νομικό κενό σχετικά με τα σύνορα των δυο χωρών στην περιοχή της Δυδεκανήσου.

Η Ελλάδα επί πλέον έπρεπε να τονίσει τόσο στον κ. Κλίντον, όσο και στους ηγέτες των ευρωπαϊκών κρατών ότι η συμπεριφορά αυτή δεν ταιριάζει σε κυβερνήτες αναπτυγμένων - πολιτισμένων κρατών. Διότι - για να μεταχειριστούμε, μian αυστηρά αλλά δίκαιη φράση - με τις ενέργειες αυτές καταστρέφουν το προσωπικό τους κύρος. Ναι, το επαναλαμβάνω. Τόσον ο κ. Κλίντον, όσο και οι Πρωθυπουργοί και οι Υπουργοί Εξωτερικών των χωρών-μελών της Ε.Ε. με τη στάση, που τηρούν απέναντι στην προκλητικότητα της Τουρκίας καταστρέφουν το κύρος τους.

Και δε θα μας ενδιέφεραν τόσον οι συνέπειες για την προσωπικότητά τους. Μας ενδιαφέρει περισσότερο ότι ταυτόχρονα χηλοιοποιήθηκε η ιδέα της "Νέας Διεθνούς Τάξης", η οποία υποτίθεται ότι στηρίζεται στην εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών.

Με τη στάση τους αυτή, όμως, καταστρέφουν την ελπίδα ότι στο μέλλον οι σχέσεις ανάμεσα στα κράτη θα διέπονται αποκλειστικά και μόνον από το Διεθνές Δίκαιο. Αντίθετα, οριστικοποιείται η άποψη ότι οι διεθνείς σχέσεις θα εξαρτώνται όχι από αυτό, αλλά από την ισχύ καθενός από τα αντιμαχόμενα κράτη. Και η τακτική αυτή μας οδηγεί αναμφισβήτητα πίσω στην εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατάσταση, την οποία καταδίκασαν τόσον κατηγορηματικά οι μεγάλοι Δυτικοί ηγέτες Ρούσβελτ και Τσώρτσιλ κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Κάτω από τις σημερινές συνθήκες, δεν περιμένω, φυσικά, από την ελληνική κυβέρνηση, όποια και να είναι, να πάρει την επιβαλλόμενη επιθετική θέση. Θεωρώ, όμως, ότι αυτή πρέπει με τις ενέργειές της να αποδείξει ότι είναι συνεπής προς τις αρχές, τις οποίες έχει ήδη αποδεχθεί και οι οποίες απορρέουν από την ελληνική πολιτιστική κληρονομιά.

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΩΝ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ

Πρέπει, με την ευκαιρία, να τονίσω και κάτι ακόμα, που αποδεικνύει περίτρανα την τακτική της Τουρκίας: Η "φίλη και σύμμαχος" χώρα διατυπώνει αξιώσεις επί της Δωδεκανήσου και υποστηρίζει ότι η Ελλάδα της έχει "κλέψει" εδάφη. Και το κάνει, χωρίς να ντρέπεται, όταν η ίδια κατακρατά τα κτήματα των Δωδεκανησίων στη Μικρά Ασία, στους οποίους, μετά την καταστροφή του 1922, αν και ήταν Ιταλοί υπήκοοι, δεν επέτρεψε να επιστρέψουν εκεί, λόγω της ελληνικής καταγωγής τους. Η αξία των κτημάτων αυτών ανέρχεται σε αρκετές δεκάδες εκατομμυρίων χρυσών λιρών.

Όταν ήμουνα Υπουργός στη δεύτερη μεταπλευρωτική κυβέρνηση Πλαστήρα, ζήτησα από τους Τούρκους, τους οποίους αντιμετώπιζαμε ως φίλους, να πληρώσουν τουλάχιστον την αξία των κτημάτων αυτών. Στην αρχή το δέχτηκαν. Αργότερα, όμως, δεν έγινε τίποτα.

Η στάση της Τουρκίας, επομένως, απέναντι στην Ελλάδα είναι ανεπίτρεπτη, όχι μόνον από απόψεως συμπεριφοράς, αλλά και ουσίας. Και όταν η Κα Τσιλέρ διατυπώνει αξιώσεις για ελληνικές περιοχές, της απαντάμε ότι στα τουρκικά κτηματολόγια πολλά από τα κτήματα των Μικρασιατικών παρλιών αναφέρεται ότι ανήκουν σε Έλληνες και φυσικά πρέπει πρώτα να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της, αν διαθέτει ίχνος ντροπής.

Γι' αυτό, όταν η Τουρκία εμφανίζεται ότι σέβεται τους νόμους, ενώ αντίθετα η Ελλάδα τους καταπατά και προσπαθεί να ιδιοποιηθεί εδάφη της, γελάω. Και μαζί μου γελάει το Πανελλήνιο. Πρέπει, όμως, κάποτε να γελάσει και η διεθνής κοινή γνώμη!...

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΟΙ ΚΑΙ Η "ΝΕΑ ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΑΞΗ"

Μερστά στην κατάσταση αυτή, εμείς, οι Δωδεκανήσιοι, που απελευθερωθήκαμε τελευταία, αλλά έχουμε χάρισει στην ανθρωπότητα τον πατέρα του θάνατου "Μέτρον Άριστον", έχουμε την υποχρέωση να απευθυνθούμε στους Έλληνες Καθηγητές του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Σχέσεων και να τους ζητήσουμε να συστήσουν μίαν Επιτροπή, η οποία θα οργανώσει ένα Διεθνές Συνέδριο "σοφών" Διεθνολόγων, που θα επιληφθεί της υπόθεσης των Ιμίων, για να αποκαλύψει, χρησιμοποιώντας όλα τα νόμιμα επιχειρήματα, ότι αυτή είναι απολύτως αντίθετη προς τις Διεθνείς Συνθήκες, οι οποίες έχουν υπογραφεί κατά το παρελθόν.

Το Συνέδριο αυτό θα πρέπει να μεταβληθεί σε μόνιμο θεσμό της υπό διαμόρφωση "Νέας Διεθνούς Τάξης", για να καταστεί δυνατό οι διαφορές μεταξύ κρατών να επιλύονται με βάση το Διεθνές Δίκαιο και όχι την ισχύ, που διαθέτει καθένα απ'αυτά.

Είμαστε βέβαιοι, ότι θα βρεθούν αρκετοί επιστήμονες Ευρωπαίοι, Αμερικανοί, αλλά και Τούρκοι, που θα διαπιστώσουν τη μοναδική ευκαιρία, που τους παρέχει η λύση αυτή, για τη δημιουργία μιας σωστής κοινωνίας και θα συνεργαστούν για την υλοποίησή της.

Αν η ελληνική κυβέρνηση υλοποιήσει την πρότασή μας, σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα θα γίνει ευεργέτης όχι μόνον του εαυτού της, αλλά και ολόκληρης της ανθρωπότητας.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ Ε.Ε.

Για τούτο, τη σημερινή ιστορικήν επέτειο, για την οποία είναι περήφανη η Δωδεκανήσος και η Ελλάδα, επαναλαμβάνουμε τις προτάσεις, που διατυπώσαμε προς τη Διακυβερνητική Διάσκεψη της Ε.Ε. και την κυβέρνηση των Η.Π.Α., με το Υπόμνημα Διαμαρτυρίας για τα γεγονότα των Ιμίων:

α) Ο Ιπποκράτης με το "νους υγιής, εν σώματι υγιεί", προσδιόρισε ακατάλυτα ορισμένους κανόνες διακυβέρνησης των πολιτισμένων κρατών. Στον τόπο, επομένως, που γεννήθηκε, πρέπει να ιδρυθεί το "Πανευρωπαϊκό" και αύριο το "Παγκόσμιον Ιερόν της Ιατρικής Ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ", όπου μετά τις κατάλληλες διεθνείς συμφωνίας θα καθορίζονται οι μέθοδοι, με τις οποίες θα εξασφαλίζεται σ' όλους τους πολίτες, αλλά και τους λαούς της Ευρωπαϊκής Συμπολιτείας και αύριο της Οικουμένης, το "υγιές σώμα" της ιπποκρατικής επιταγής. Το "Ιερόν" αυτό θα αποβεί ο διεθνής φορέας, που θα συντονίζει τους εθνικούς φορείς της ιατρικής πρόνοιας στα κράτη της Ε.Ε. και τελικά ολόκληρης της Οικουμένης.

β) Το "Μέτρον 'Αριστον" του Κλεόβουλου του Λίνδιου πρέπει να πάγει να είναι ένα αφηρημένο αξίωμα για τη σωστή συμπεριφορά του πολίτη και του κράτους. Πρέπει στη Λίνδο της Ρόδου να ιδρυθεί η "Πανευρωπαϊκή Ακαδημία του Μέτρον 'Αριστον", που θα έχει την αρμοδιότητα να καθορίζει ποιά μέτρα των κυβερνήσεων δεν ανταποκρίνονται στον κανόνα αυτό, ώστε να ακυρώνεται η εφαρμογή τους, για να αποφεύγονται οι συγκρούσεις μεταξύ πολιτών και κράτους, ως και μεταξύ των λαών.

Αν υπήρχε ένα τέτοιο 'Ίδρυμα θα αποφεύγονταν γεγονότα, όπως εκείνα της Γιουγκοσλαβίας και τα πρόσφατα της Αλβανίας.

γ) Η Ευρωπαϊκή Ένωση, εμπνεόμενη από την Αποκάλυψη του Ιάσων, να ιδρύσει στην Πάτμο το "Πανευρωπαϊκό Ίδρυμα Περιβαντολογίας", με το οποίο θα αποτραπούν οι κίνδυνοι καταστροφής της ζωής πάνω στον πλανήτη από την υπερβολική χρήση των περιβαλλοντικών πόρων, λόγω της συνεχώς αναπτυσσόμενης τεχνολογίας.